

Лілія СТОВПОК

здобувачка освітньо-професійної програми

«Публічне управління», ЗУНУ

Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ Юрій БОГАЧ

УДОСКОНАЛЕННЯ НАДАННЯ ЕЛЕКТРОННИХ ЦИФРОВИХ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ НА МІСЦЕВОМУ РІВНІ

Поява і швидке поширення нових цифрових технологій призвели до масового їх впровадження у всі сфери життєдіяльності суспільства. Не виключенням стало і публічне управління на всіх своїх рівнях. Саме органи місцевого самоврядування, як основоположний інститут громадянського суспільства, повинні бути в фарватері згаданих трансформаційних перетворень і вже сьогодні не зупиняться на ключових базисах електронного урядування, а рухатись в напрямку цифровізації своїх громад.

Тому повертаючись до реформи з децентралізації в Україні зазначимо, що пріоритетним в ній було формування нової ідеології адміністративної реформи, а також впровадження нової доктрини роботи органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, удосконалення їх діяльності щодо гарантованих основних громадянських прав та свобод, якісного надання адміністративних послуг в новостворених громадах [2].

Вже сьогодні можемо констатувати, що органи місцевого самоврядування мають досить широкі повноваження для забезпечення необхідних умов життя мешканців та задоволення їх потреб у послугах. Саме зручність та доступність отримання адміністративних послуг для мешканцями територіальної громади є одним з перших індикаторів оцінки результативності роботи органів місцевого самоврядування і, відповідно, одним з основних завдань, покладених на ці органи. Саме за якістю надання адміністративних послуг кожен мешканець громади оцінює турботу влади про нього.

Основним каналом надання адміністративних послуг в Україні стали інтегровані офіси, офіційно закріплена назва яких Центр надання адміністративних послуг. Відповідно до Закону України ст.12 «Про адміністративні послуги» Центр надання адміністративних послуг – це постійно діючий робочий орган або структурний підрозділ місцевої державної

адміністрації або органу місцевого самоврядування, в якому надаються адміністративні послуги через адміністратора шляхом його взаємодії з суб'єктами надання адміністративних послуг [1].

Ці підрозділи органів влади акумулюють найбільшу кількість адміністративних послуг та постійно взаємодіють з іншими органами влади та безпосередньо із громадянами. Головне завдання створених центрів надання адміністративних послуг полягає у вчиненні певної сукупності дій, що не суперечать чинному законодавству, та які зумовлені досягненням єдиної цілі – якісному та безперешкодному забезпеченні надання відповідних послуг на місцях для фізичних та юридичних осіб, шляхом здійснення взаємодії між суб'єктом звернення та суб'єктом надання адміністративних послуг.

Проте, з різних причин, рівень використання населенням електронних адміністративних послуг в Україні залишається низьким. Мала чисельність жителів громад, брак кваліфікованих кадрів, відсутність інвестицій та й взагалі – дефіцит бюджету, не дозволяють максимально якісно надати всі адміністративні послуги. Однак вирішити питання удосконалення надання електронних цифрових адміністративних послуг на місцевому рівні повинна саме місцева влада. Першим кроком на шляху до цього нам вбачається через здійснення цифровізації громади. Це стосується як внутрішнього документообігу, так і надання адміністративних послуг. Інакше кажучи, необхідно реалізовувати всі можливості для швидкого та комфортного отримання послуг жителями громади.

Суттєву допомогу в реалізації цифровізації надає «Платформа цифрової трансформації регіонів України – Дія. Цифрова Громада». Першим кроком для в напрямку розширення цифрових можливостей у наданні послуг може слугувати алгоритм цифрової трансформації громади. Він передбачає послідовність дій та технологій для досягнення максимальної ефективності вкладених ресурсів громади та жителів та орієнтований на швидке отримання результату, який докорінно змінить життя громади [3].

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про адміністративні послуги». Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5203-17>.
2. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні : Указ Президента України від 22 липня 1998 № 810/98. Режим доступу : URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/810/98>

3. Платформа цифрової трансформації регіонів України – Дія. Цифрова Громада. Режим доступу : <https://hromada.gov.ua/>

Наталія ТАРАСЕВИЧ

здобувачка освітньо-професійної програми
«Менеджмент закладів охорони здоров'я», ЗУНУ
Науковий керівник – д.е.н., професор кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ Руслан АВГУСТИН

ІНСТИТУЦІЙНІ ЗАСАДИ ЗАЛУЧЕННЯ ГРОМАДСЬКОСТІ ДО БОРОТЬБИ З ХАБАРНИЦТВОМ І КОРУПЦІЄЮ

Результати багатьох незалежних досліджень, включно з даними Transparency International, засвідчують, що країни, які сприймаються як найбільш корумповані, є тими самими країнами, що найбільше страждають від довготривалих конфліктів, спрямованих на знищення державної інфраструктури [1]. Українське суспільство вже сьогодні відчуває болючі симптоми проявів корупції. Це: величезні масштаби розкрадання державних коштів, зростання рівня безробіття та бідності, фактична неспроможність держави протидіяти небезпечним хворобам, що з рештою призводить до поступового вимирання української нації. Слід також взяти до уваги, що за оцінками експертів, зниження Індексу сприйняття корупції лише на один пункт призводить до відтоку з країни капіталу, рівного 0,5 % валового внутрішнього продукту, а також до загального зниження доходів громадян щонайменше на 4 %. Для України ці цифри означають втрату щороку щонайменше 20 млрд гривень. Особливою рисою традиційно високого рівня корупції в різних сферах життя українського суспільства є те, що населення сприймає корупцію як закономірне явище. Враховуючи останнє, пріоритетним напрямом державної антикорупційної політики має стати створення атмосфери громадянського неприйняття корупції.

Ратифікована Верховною Радою України ще у жовтні 2006 р. Конвенція ООН проти корупції з-поміж інших ключових засад здійснення державами-учасницями політики у сфері запобігання та протидії корупції визначає забезпечення доступу громадськості до процесів протидії корупції [2].

За ст. 13 цієї Конвенції кожна держава-учасниця повинна вживати належних заходів для сприяння активній участі громадянського суспільства у

запобіганні корупції й боротьбі з нею, та для поглиблення розуміння суспільством факту існування, причин і небезпек корупції:

– залучення населення до процесів прийняття рішень та посилення прозорості їх прийняття;

– забезпечення ефективного доступу населення до інформації та проведення заходів щодо інформування населення;

– повага, заохочення та захист свободи пошуку, отримання, опублікування та поширення інформації про корупцію. Можуть установлюватися певні обмеження цієї свободи, але тільки такі, що передбачені законом і є необхідними: для поваги прав або репутації інших осіб; для захисту національної безпеки, публічного порядку, моралі чи охорони здоров'я [2].

Зміцнення співробітництва державної влади з громадянським суспільством у сфері протидії корупції вимагають і рекомендації Стамбульського плану.

Зокрема, третій принцип Плану передбачає підтримку активної участі громадськості в реформах через сприяння суспільному обговоренню проблеми корупції й участі громадян у попередженні її проявів шляхом:

– ініціювання на різних рівнях кампаній щодо підвищення поінформованості суспільства та проведення освітніх програм, що стосуються негативних наслідків корупції;

– залучення неурядових організацій до моніторингу діяльності державного сектору, забезпечення наявності в цих організаціях необхідних методів і навичок для запобігання корупції;

– розширення співробітництва між урядовими структурами, неурядовими організаціями, приватним сектором, професійними організаціями, незалежними науково-аналітичними центрами в питаннях протидії корупції;

– затвердження положень, що будуть гарантувати неурядовим організаціям необхідні права для ефективної участі в боротьбі з корупцією;

– забезпечення доступу громадськості до інформації, що має відношення до сфери протидії корупції [3].

Національне законодавство України в свою чергу передбачає участь інститутів громадянського суспільства в реалізації державної антикорупційної політики. Загалом, можна говорити про еволюцію державних підходів щодо антикорупційного політичного процесу: на законодавчому рівні відбулося